

NOGMAALS RUSTEN IN JEZUS **HJM Sales, 17-12-2017**

Geliefde broeders en zusters, de rust en voorziening van Ps. 23, die de Goede Herder ons aanbiedt, zijn niet vrijblijvend. De bijbel leert ons dat niét ingaan in Gods rust zonde betekent. Zonde omdat dé oorzaak ongelof is! Dit had Israël ooit tot grote schade ondervonden.

Hebr. 3:18-19 – *“En welken heeft Hij gezworen, dat zij (nb. Israël) in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan degenen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelof.”*

Hebr. 4:9-11 – *“Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne. Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan; opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle.”* Benaarstigen (in Grieks “spou’dazo”) betekent “je haasten, beijveren”.

Ingaan in Gods rust wil zeggen geloven in het volbrachte werk van Jezus. Het betekent geloven, dat Hij voor ons uit genade ál het nodige werk heeft gedaan. Voor onze vrijheid! Slaven in oudtestamentische tijden waren in Israël vrij om te gaan in het jubeljaar. Elk 50^e jaar was een jubeljaar. De slaaf mocht dan zijn arbeid staken en naar huis gaan. Hij hoefde zich niet meer ongerust te maken, dat hij nog moest werken voor zijn oude meester. Zijn vrijheid was een genadegeschenk. Het was geen eigen verdienste. Dit geldt ook ons! Want veel christenen werken hard om ooit behouden te worden en in de hemel te komen. Diep in hun hart is er zorg om genezen, gezegend, vervuld met de Geest te worden. Hun geloof faalt. Want God zegt: *“Geloof en rust in Jezus, benáárstig je om Zijn rust in te gaan!”* Ex. 14: 14 – *“De HEERE zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn.”* Stil zijn gaat echter tegen de menselijke natuur in, die actie wil ondernemen. Maar God wil dat wij gaan genieten van het werk, dat door Jezus werd volbracht. Zó zal aan het licht komen of wij Hem wérkelijk vertrouwen en geloven. Helaas blikken christenen vaak op de moeilijke omstandigheden en kunnen daardoor Jezus’ rust niet ingaan. Ze blijven maar zélf worstelen en strijden. Gebrek aan vertrouwen in Jezus en het zoeken naar eigen oplossingen is echter zelfgerechtigheid.

Ooit stond het volk van Israël onder leiding van Mozes na de Uittocht uit Egypte al na korte tijd aan de grenzen van het Beloofde Land Kanaän. Mozes zond twaalf verspieders om het land te verkennen. Tien verspieders kwamen echter terug met een boodschap van ongelof: *“Neen, er is geen schijn van kans om dit land in bezit te nemen!”*. Zij blikten op de uiterlijk schijnbaar moeilijke omstandigheden, terwijl notabene kort daarvoor God hen uit Egypte had bevrijd en dwars door de Rode Zee had geleid. Ook dit was zelfgerechtigheid: gebrek aan vertrouwen in Gods hulp en leiding en dus maar beter kiezen voor een menselijke oplossing, een laffe terugkeer naar de woestijn.

Slechts twee verspieders, Jozua en Kaleb, hadden een overwinningsboodschap vol geloof. Maar het volk ging achter de ongelovige verspieders staan. Zelf ook vól ongelof! Met als gevolg dat zij uiteindelijk 40 jaar lang in de woestijn moesten ronddolen. Niemand van de oude generatie mocht Gods rust in het Beloofde Land ingaan. Behalve Jozua en Kaleb! In Deut. 1 greep Mozes terug naar het moment dat hij Israël waarschuwde om geen waarde te hechten aan de negatieve boodschap van de ongelovige verspieders. De verzen 29-32 – *“Toen zeide ik tot u: Verschrikt niet, en vreest niet voor hen. De HEERE, uw God, Die voor uw aangezicht wandelt, Die zal voor u strijden, naar alles, wat Hij bij u voor uw ogen gedaan heeft in Egypte. En in de woestijn, waar gij gezien hebt, dat de HEERE uw God, u daarin gedragen heeft, als een man zijn zoon draagt, op al den weg, dien gij gewandeld hebt, totdat gij kwaamt aan deze plaats. Maar door dit woord geloofdet gij niet aan den HEERE, uw God.”* We lezen dat God Zijn volk als een man zijn zoon had gedragen en voor hen wilde strijden!

Vele jaren later zond God de Heiland, de Here Jezus Christus. Hij bood Israël verlossing en genezing aan. Weet u wat Hij over de hoofdstad Jeruzalem zei? Luk. 19:41-42 – *“En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.”*

Jezus kwam om Zijn volk 'vrede' (*Shalom* – שלום – *rust, welstand, gezondheid, voorspoed, heilheid, compleetheid, afbetaling van schuld*) te geven. Maar het was verborgen voor hen, want zij herkenden Hem niet. In Luk. 13:34 had Jezus al verzucht: *"Jeruzalem, Jeruzalem! Gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugels vergadert; en gijlieden hebt niet gewild?"* Niet willen heeft vaak als oorzaak ongeloof. Er was bij Israël sprake van onwil. Jeruzalem als hoofdstad representeert heel Israël. Jezus' Woord greep terug op Jes. 30:15 – *"Want also zegt de Heere HEERE, de Heilige Israëls: Door wederkering en rust zoudt gijlieden behouden worden, in stilheid en in vertrouwen zou uw sterkte zijn; doch gij hebt niet gewild."* Door onwil herken je Gods aangeboden zegen en zelfs de Zegenaar niet meer. Gods tijd werd wél door de eenvoudigen van hart onderkend. Zij herkenden Jezus, de Messias. Maar velen zagen niét, dat Hij hen als kuikens onder Zijn vleugelen veilig wilde bijeen vergaren. Daarom ging de zegen hen voorbij. God dwingt niet!

We zien dus dat Israël een gedeeltelijke verlossing had genoten. Bevrijd uit Egypte, maar daarbij bleef het. Jezus' volle zegen ging hen voorbij. Is dit ook niet een probleem van veel christenen in deze tijd, ikzelf inclusief? Verlost door Jezus, Gods kind geworden, maar nog steeds tastend naar de volle zegen. Jézus kwam leven en overvloed geven (Joh. 10:10). Het gaat om Hém! In Zijn Naam worden wij gered. Voor Zijn Naam zal elke knie buigen, goedschiks of kwaadschiks. Daarom is satan bang voor Jezus' Naam. Daarom wil hij Zijn Naam uitbannen. Zelfs in kerken gebruikt men nu Zijn Naam steeds minder. Men spreekt algemeen over God. Maar het gaat om Jezus. Om een relatie en intimiteit met Hem. Dáárop reageert Gods Geest (Joh. 14-16)! Jezus moet worden gepredikt. En 'by all means', wie verliefd is op Jezus, wil zélf niet meer zondigen! Hand. 10:36,43-44 – *"Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden zal ontvangen door Zijn Naam. Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden."* Heeft u geen gebed? Roep dan *"Jezus!"* De Heilige Geest zal u helpen.

Bijbelse heiligheid is in geloof rusten in Jezus en Zijn volbrachte werk. Wij scheiden ons zo af van de wereldse handelwijze. Want wij volgen nu Gods scheppingsorde (Gen. 2:1-3). Hiermee volgen wij Gods natuur als onze liefhebbende, verzorgende Vader, Die ons wil dragen. We lazén het in Deut. 1:31.

Ik keer opnieuw terug naar Exodus, naar Israël's Uittocht uit Egypte. God leidde Israël bovennatuurlijk uit Egypte. De zware omstandigheden, althans volgens Israël, speelden voor Hem geen rol. Israël mopperde steeds vol ongeloof en ongehoorzaamheid, zelfs Mozes soms, maar God bleef genadig (Ex. 4:14,24; 5:22; 6:8; 14:10-12; 15:24; 16:2-3,20,27-28; 17:2). Omdat Hij trouw was aan het Verbond, dat Hij met Abraham, Izaäk en Jakob gesloten had en Israël als Zijn eigen kinderen had aangenomen (Ex. 2:24-25). Dat was een Genadeverbond met Abraham o.g.v. diens geloof. Door genade ging God voorbij aan het gemopper, het ongeloof en de ongehoorzaamheid van Israël. Hij bleef bij hen en hen leiden. In Ex. 19:4 zei God: *"Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren heb gedaan; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb."* Ja, God is een liefhebbende Vader, maar Hij verlangde volgens de verzen 5-6 ook gehoorzaamheid. Dan zou Hij hen een koninklijk priesterdom en een heilig (d.i. apart gezet) volk maken. Mozes bracht Gods aanbod aan het volk over. Maar terwijl het volk zó ongelovig en ongehoorzaam geweest was, antwoordde het: *"Al wat de Heer gesproken heeft, zullen wij doen!"* (vers 8 SV). Dit is in Hebreeuws een overmoedige, hoogmoedige uitspraak met de betekenis: *"Wat Hij ook vraagt, geen probleem, we can do it!"* Zelfgerechtigheid in optima forma! Terwijl God Zijn wil nog niet eens had geformuleerd. Met die uitspraak gingen zij te ver. In feite zeiden zij: *"U hebt ons wel genade gegeven, maar zegen ons o.g.v. onze werken, niet o.g.v. genade en trouw"*. We kennen Gods reactie. Hij gaf de Wet en toen Mozes terugkeerde van de Sinaï en het volk in afgoderij hoereerde, viel Gods oordeel! Op grond van die Wet!

We leren uit het voorgaande dat we door ongeloof Gods rust niet kunnen ingaan. We zien ook, dat er onwil aan ten grondslag kan liggen. Soms angst. Zeker ook hoogmoed of overmoed. En we moeten ons realiseren, dat stéeds sprake is van zelfgerechtigheid. Ongeloof, onwil, angst, hoogmoed, trots en overmoed zijn takken van de boom van zelfgerechtigheid. Ze doen ons in het vlees vervallen. Het vlees is de oude menselijke natuur: vertrouwen op onszelf, op eigen oordeel, eigen kracht en capaciteit. En de vrucht van een vleselijk leven is afgoderij en hoererij. God móest nu wel de Wet geven om dit alles aan te tonen. Zonden die in de periode vóór Sinaï door God niet werden bestraft werden nu onder de Wet wél bestraft.

God hecht grote waarde aan het absoluut rusten in Jezus. Uiteraard bedoel ik hiermee niet, dat we moeten lui lakken en het werk laten liggen. Ik bedoel dat wij geestelijk zonder zorgen werken. Ik bedoel dat wij vertrouwen, dat Jezus alles in Zijn hand heeft en volbrengt. Ik bedoel dat we ons geen zorgen maken, maar geloven dat Hij alles leidt en oplost. Na de zondeval kwam op de mens de vloek van o.a. keihard moeten werken en zweten, maar desondanks tóch dorrens en distels voortbrengen (Gen. 3:16 e.v.). Terwijl de mens eerder zorgeloos in het paradijs leefde! Maar hallelujah, Jezus droeg niet alleen onze zonden, maar ook een doornenkroon. Hij werd tot een vloek in onze plaats. Jezus zweette grote druppels Bloed in Gethsemané om ons te verlossen van die vloek. Toen Hij stierf, verbrak Hij de vloek voor ons nieuwe wedergeboren leven als Gods eigen kinderen. Dáárom wil God dat wij hierin gaan staan en leven. Opnieuw dat leven zonder zorgen van het paradijs gaan leven. Daarom mogen wij ophouden met ons in te spannen om God te behagen, want Hij houdt al van ons. Heeft u zich weleens afgevraagd waarom de Levitische priesters in de tabernakel linnen onderkleding moesten dragen? Dat was a. omdat linnen Gods rechtvaardigmaking typeert en b. opdat zij niet zouden zweten. Want zweet typeert de vloek en eigen kracht (Ezech. 44:15-18). Onder het Nieuwe Verbond zijn ál Gods kinderen tot priesters geworden en zij behoren geestelijk te rusten in Jezus' volbrachte werk.

Wie niet rustte aan Jezus' voeten was Martha, zegt de bijbel. Zij werkte hard om Jezus te dienen. Zij zweette! Zó menselijk, niet? Een belangrijke gast komt in je huis en je wil hem het beste voorzetten. Maar haar zus Maria werkte niet. Zij rustte aan Jezus' voeten. Zij begreep dat Jezus was gekomen om te dienen. Niet om gediend te worden. Martha werd boos. Zij begon te mopperen. Luk. 10:38-42 – *“En het geschiedde, als zij reisden, dat Hij kwam in een vlek; en een zekere vrouw, met name Martha, ontving Hem in haar huis. En deze had een zuster, genaamd Maria, welke ook, zittende aan de voeten van Jezus, Zijn woord hoorde. Doch Martha was zeer bezig met veel dienens, en daarbij komende, zeide zij: Heere, trekt Gij U dat niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg dan haar, dat zij mij helpe. En Jezus, antwoordende, zeide tot haar: Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen; Maar een ding is nodig; doch Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet zal weggenomen worden.”* Jezus' reactie op Martha's inspanningen en het vredig luisteren aan Zijn voeten door Maria was: *“Martha, er is maar één ding nodig en Maria heeft de juiste keuze gemaakt, welke niet van haar zal weggenomen worden!”* Jezus zei: *“Martha, jouw inspanningen zijn niet nodig, Maria heeft goed gekozen.”* Maria rustte en dán werkt Jezus! Als de door God gezonden Dienaar. En Maria bewees deze waarheid ook!

Want op een dieptepunt in hun leven, toen hun broer Lazarus na een ziekbed stierf en Jezus schijnbaar onverschillig bleef en hem niet had opgezocht, toén etaleerde Maria de juiste houding. Toen Jezus hen eindelijk dan toch kwam opzoeken!

Martha reageerde als veel mensen. Haar naam betekent *“opstandig, heerseres”*. Zij ging zelf naar Jezus toe en zei: *“Als U eerder gekomen was, was mijn broer niet gestorven. Maar ik wéét, dat hij weer zal opstaan uit de dood op de laatste dag”*. En toen Jezus zei, dat Hij de Opstanding en het Leven was en dat wie in Hem gelooft leven zal, reageerde zij met: *“Ja, Heer, Ik geloof dat U de Zoon van God bent”*. Maar in feite scheerde Martha vlák langs het vaste geloof heen. Leest u Joh. 11:20-27.

Maria ging Jezus niet tegemoet. Zij had geleerd op Hem te vertrouwen. En toen Jezus naar háár toeging, viel zij aan Zijn voeten, de plaats waarmee zij zo vertrouwd was. Dat deed

Martha niet! Maria's reactie was huilen aan Jezus' voeten maar met dezelfde opmerking: *"Als U was gekomen, was mijn broer niet gestorven"*. Ook zij was gewoon mens, maar met een ander hart. Vêrder zei Maria niets! Haar houding ontroerde Jezus. Ook Hij hilde. Zijn Geest stemde overeen met Maria's geest. Toén wekte Hij Lazarus op uit de dood (Joh. 11:32-44). Vervolgens lezen we in Joh. 12:1-7 iets bijzonders. Jezus was weer in het huis van Maria, Martha en Lazarus. Martha was hard aan het werk, maar mopperde niet meer. Maar toen kwam Maria en zalfde Jezus' voeten, de dierbare voeten waaraan zij zo vaak had gezeten, met uiterst kostbare nardus en droogde ze af met haar haren. Joh. 12:1-3 – *"Jezus dan kwam zes dagen voor het pascha te Bethanië, daar Lazarus was, die gestorven was geweest, welchen Hij opgewekt had uit de doden. Zij bereidden Hem dan aldaar een avondmaal, en Martha diende; en Lazarus was een van degenen, die met Hem aanzaten. Maria dan, genomen hebbende een pond zalf van onvervalsten, zeer kostelijken nardus, heeft de voeten van Jezus gezalfd, en met haar haren Zijn voeten afgedroogd; en het huis werd vervuld van den reuk der zalf."* Uiteraard kwam er kritiek. Uiteraard van degene die het hart niet volkomen aan Jezus had gegeven. Joh. 12:5-7 – *"Waarom is deze zalf niet verkocht voor driehonderd penningen, en den armen gegeven? En dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was, en de beurs had, en droeg hetgeen werd gegeven. Jezus dan zeide: Laat af van haar; zij heeft dit bewaard tegen den dag Mijner begrafenis."* Waarom zoveel aandacht voor Jezus? Waarom zo'n verspilling? Zo zei Judas! Maar op grond van haar relatie met Hem wist Maria, dat Jezus voor haar sterven zou. Haar naam betekent *"bitterheid"*. Die had Jezus weggenomen! Deze genade vulde haar hart met dankbaarheid en aanbidding. Daarom de aandacht voor Jezus! Iemand zei ooit, dat al die vrouwen die Jezus wel ná Zijn dood wilden zalven, te laat waren. Niet de juiste blik op Hem!

Maar Maria wel! Zij had de juiste keuze gemaakt in het rusten aan Jezus' voeten en luisteren naar Zijn Woord. Daardoor had zij Jezus als God leren kennen in Zijn onuitputtelijke voorziening. Zij ontving Zijn zegen door geloof en vertrouwen. Terwijl Martha vol goede bedoelingen was en Jezus zag als een vermoeid mens en Hem wilde voorzien en zegenen. Zij was zeker typebeeld van een christen. maar zij zag Jezus in het natuurlijke. Zij had Hem niet in de diepte herkend als Zoon van God, Die Zijn leven zou geven voor een diep verloren wereld.

Wij doen er verstandig aan om de uitspraken van Jezus, Die het Brood des Levens is, ter harte te nemen. In Joh. 14:27 zei Hij: *"Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd (hjms: verontrust) en zij niet versaagd (hjms: bang)."* Jezus wil ons Zijn vrede, met nadruk op 'Zijn', geven. Hij wil ons Zijn Shalom (d.i. *rust, welstand, voorspoed, heelheid, gezondheid, compleetheid, afbetaling van schuld*) geven. Hij wil ons Zijn persóónlijke diepe rust en vrede geven. Dat is de rust die Hij had, toen Hij in een zware storm lekker in de boot sliep en de discipelen het van angst uitschreeuwden (Matth. 8:24). Daarom zegt Hij tot ons: *"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."* (Matth. 11:28). Rust betekent niet: ik móét dit of ik móét dat! Rust houdt in: geen onrust, stress of zorgen. Het houdt stilte in voor je onrustige gedachten, je bezorgde hart, je tekeergaande gevoelens. Jezus' rust dringt diep in de geest.

Geliefde broeders en zusters, Jezus wil dat we ons geen zorgen maken, omdat God de Vader voor ons zorgt. Hij zegt: *"Zoek eerst Gods Koninkrijk en Zijn gerechtigheid. Dan zullen alle dingen je worden toegeworpen"* (Matth. 6:25-34). M.a.w. Gods wedergeboren, door Jezus' Bloed gerechtvaardigde kinderen, die weten dat God hun Abba is, mogen in Hem rusten. Zij dragen ál hun zorgen aan Hem over en Hij voorziet. Dit geeft geestelijke kwaliteit aan het leven. De primitieve stam van het Hebreeuwse woord voor *"genezen"* is *"rafa"* (רָפָא) en betekent *"loslaten, laten gaan, relaxen"*. Het niet nakomen van Gods gebod is zonde, waardoor wij satan ingang tot ons leven geven. Maken we ons tóch zorgen? Dan geven we aan satan een knop om op te drukken. Dan zal hij voor nóg meer problemen gaan zorgen, waarmee wij de Vader's zegen verhinderen om ons te bereiken.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.